ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ ΟΝΤΟΥΕΝ

ΓΙΑΝ-ΑΡ-ΜΠΡΑΖ

ΙΑΝ-ΑΡ-ΜΠΡΑΖ, Γιάννης ὁ ψηλός, ἔτσι ἦταν γνωστὸς στὸ χωριό του καὶ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τοῦ Κεντέκ, ὅπου δυὸ χρόνια τώρα ἔκανε τὸν ψαρᾶ. Ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια εἶχε ἀλλάξει ἕνα πλῆθος θαλασσινὰ ἐπαγγέλματα. Δὲν ἦταν μόνον ψηλὸς ὁ Γιάν, μὰ καὶ ὡραῖος καὶ δυνατός. Τόχε γιὰ τίποτε νὰ λυγίση μὲ τὰ χέρια του μιὰ σιδερένια βέργα, νὰ σηκώση μὲ τὸ ἕνα του χέρι ἕνα βαρελάκι γεμᾶτο νερό, νὰ μετακινήση μὲ μιὰ κίνησι τῶν ὤμων του ἕνα κάρρο φορτωμένο ἁλάτι. Μὰ ἡ τόση δύναμί του δὲν τὸν ἔκανε ἀλαζονικό. Ἦταν ἁπλῶς περήφανος καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν προσβάλλουν. Μιὰ μέρα ποὺ δούλευε ὡς μοῦτσος σ' ἕνα καράβι, ὁ πλοίαρχος, μεθυσμένος, γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίση, τὸν πρόσταξε νὰ γλύψη τὴ μπότα του. Ὁ Γιὰν ἀρνήθηκε. Ὁ πλοίαρχος, ἔξαλλος ἀπὸ τὸ θυμό, σήκωσε ἕνα βούρδουλα καὶ τὸν χτύπησε. Τότε ὁ Γιάν, δίχως νὰ χάση οὔτε στιγμή, ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση τὸν πλοίαρχο καὶ τὸν πέταξε στὴ θάλασσα. Ἀμέσως ὅμως κατόπιν ρίχτηκε καὶ ὁ ἴδιος στὴ θάλασσα καὶ τὸν ἔσωσε.

Ὅταν ὁ Γιὰν τελείωσε τὴ θητεία του στὸ ναυτικό, ἀγόρασε μὲ τὶς οἰκονομίες του μιὰ ψαρόβαρκα κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ Κεντέκ. Ἡ χρονιὲς ἦταν καλές, ψάρι ἔβγαινε ἄφθονο καὶ οἱ ψαράδες κέρδιζαν ἀρκετά.

* * *

Ἡ χήρα ταβερνιάρισσα κυρὰ Πισόν, εἶχε μιὰ μοναχοκόρη, τὴν Γκιμέτ, ποὺ τὴν τριγύριζαν ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ. Μὰ ἐκείνη ἔδειχνε φανερὰ προτίμησι στὸν Γιάν, γιατὶ ἦταν ὄμορφος, γενναῖος, δυνατὸς καὶ κέρδιζε ὅσα λίγοι ἄλλοι ψαράδες ἀπὸ τὴ δουλειά του. Μὰ κοὶ ὁ Γιὰν ἦταν βαθειὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὄμορφη καὶ γεμάτη τσαχπινιὰ κόρη τῆς χήρας ταβερνιάρισσας.

Ἕνα βράδυ συναντήθηκαν σ' ἕνα μικρὸ ἔρημο δρόμο τοῦ χωριοῦ. Πρώτη ἡ Γκιμὲτ τὸν χαιρέτησε, δίνοντάς του τὸ χέρι. Στάθηκαν κοντὰ-κοντὰ καὶ κουβέντιαζαν. Ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε μὲ τόσο χαϊδευτικὴ φωνή, τὸν κύτταζε τόσο γλυκὰ μέσ' στὰ μάτια, ὥστε ὁ Γιὰν ξεθαρρεύτηκε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Γκιμὲτ τὸν ἄφινε νὰ τὴν χαϊδεύη, ἀνατριχιάζοντας ὁλόκληρη, ὑποταγμένη, καταχτημένη. Ὁ Γιὰν κατάλαβε τότε ὅτι ἡ στιγμὴ ποὺ τόσο καιρὸ τὴν προσδοκοῦσε, εἶχε φτάσει ἐπὶ τέλους, καὶ γέρνοντας τρυφερὰ ἀπάνω της, τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ γίνη γυναῖκα του. Ἡ κοπέλλα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε πὼς κι' αὐτὴ δὲν εἶχε ἄλλη ἐπιθυμία. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἀντήλλαξαν τὸ πρῶτο τους φιλί, τὸ φιλὶ τοῦ ἀρραβῶνα, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἡ Γκιμὲτ γινόταν γυναῖκα τοῦ Γιάν.

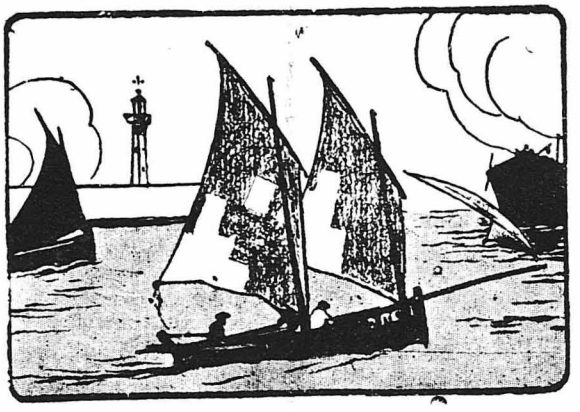

* * *

Τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια μετὰ τὸ γάμο τους, ἦσαν γιὰ τὸ Γιὰν καὶ τὴ Γκιμὲτ χρόνια εὐτυχίας τέτοιας ποὺ σπάνια τὴ συναντᾶ κανεὶς στὸν κόσμο. Ὁ Γιὰν κέρδιζε ὅσα χρήματα ἤθελε, εἶχαν ἀποκτήσει ἕνα ἀγοράκι, γερὸ σὰν τὸν πατέρα του καὶ ὄμορφο σὰν τὴ μητέρα του, ἔτρεφαν ἀληθινὴ λατρεία ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε. Μονάχα ἡ Γκιμὲτ ἦταν λίγο σπάταλη. Τὸ χρῆμα ἔφευγε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια της ὅπως τὸ κῦμα ἀνάμεσα στὰ βράχια. Ὁ πεθερός της μουρμούριζε γι' αὐτό, ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ κάνουν οἰκονομίες, μὰ ὁ Γιάν, ξετρελλαμένος μὲ τὴ γυναῖκα του, τῆς τὰ συγχωροῦσε ὅλα.

Ἀλλοίμονο! Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀποδείχτηκε πὼς ὁ πατέρας τοῦ Γιὰν εἶχε δίκηο. Ὅταν ἦρθε τὸ καλοκαῖρι, τὸ ψάρι λιγόστεψε. Ἡ σαρδέλες ἔφυγαν πρὸς ἄλλες ἀκρογιαλιές. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ὁ Γιὰν ἀρρώστησε κι' ἔμεινε στὸ κρεββάτι ὅλο τὸ χειμῶνα. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς βοηθήση, οὔτε ἡ μητέρα τῆς Γκιμὲτ, ἡ ὄμορφη χήρα Πισόν, ποὺ εἶχε ξαναπαντρευτῆ μ' ἕνα νεαρό, ὁ ὁποῖος δὲν τῆς ἄφινε πεντάρα.

Ὁ Γιὰν ἀναγκάστηκε τότε νὰ πουλήση τὴν ψαρόβαρκά του καὶ νὰ πάη νὰ δουλέψη μὲ μεροκάμα ὁ σ' ἄλλον ψαρᾶ. Μὰ δὲν ἀπελπιζόταν. Ἂν ἔπεφτε ξανὰ ψάρι καὶ δούλευε λίγους μῆνες γερά, θὰ μποροῦσε νὰ ξανασάνη.

Μὰ ἡ ἀτυχία ἐξακολουθοῦσε. Ὁ Γιὰν δὲν κέρδιζε τίποτε. Μιὰ μέρα πῆγε στὸ σπίτι του μὲ ἕνα φράγκο. Ἡ γυναῖκα του τοὔριξε τότε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια. Ἀλλοίμονο! Γι' αὐτὴν ὁ Γιὰν δὲν ἦταν πειὰ τὸ περήφανο ἀλλοτινὸ παλληκάρι, τὸ παλληκάρι ποὺ εἶχε λατρέψει, ὁ ὡραῖος τῆς γίγαντας ποὺ σκόρπιζε ἄφθονα τὰ λεφτὰ μπροστά της καὶ τῆς ἔκανε ὅλα της τὰ καπρίτσια. Ντροπαλά, ταπεινωμένα, ὁ Γιὰν τῆς ἔδωκε τὸ φράγκο ποὺχε κερδίσει. Ἐκείνη τὸ πῆρε μὲ τ' ἀκροδάχτυλά της καὶ τοῦ τὸ πέταξε κατάμουτρα, γελῶντας μ' ἕνα γέλιο γεμᾶτο κακία....

* * *

Ἕνα πρωΐ, καθὼς ὁ Γιὰν ἔφευγε γιὰ τὸ ψάρεμα, ὁ πατέρας του τὸν φώναξε ἀπὸ τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ των:

—Ἡ γυναῖκα σου σὲ ἀπατᾶ! τοῦ μουρμούρισε.

Ὁ ψαρᾶς ἔσφιξε τὰ χέρια του, τὰ μάτια του πέταξαν σπίθες:

—Σῶπα, πατέρα... Ἂν μοῦ τόλεγε κανεὶς ἄλλος αὐτὸ ποὺ μοῦ λές, θὰ τὸν σκότωνα!

—Σὲ ἀπατᾶ μ' ἕναν ξένον... Εἶνε καιρὸς ποὺ τὴν τριγυρνᾶ... Ὑποσχέθηκε νὰ τῆς δώση χρήματα...

—Σῶπα, πατέρα!

—Τοὺς ἄκουσα νὰ κουβεντιάζουν σήμερα τὸ πρωΐ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ πάη νὰ τὸν ἀνταμώση στὴ «Βελούδινη Σπηλιά».

Μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του, ὁ Γιὰν ρώτησε:

—Ἀπὸ ὅ,τι ἄκουσες, φαντάζεσαι πὼς ἔχουν προχωρήσει πολὺ οἱ σχέσεις τους;

Ὁ γέρος μισοῦσε τὴ νύφη του. Ὡστόσο φοβήθηκε νὰ πῆ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἦταν βέβαιος.

—Ὄχι... ὄχι ἀκόμα... Δὲν πιστεύω...

—Καλά, καλά, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάν, καὶ δίχως νὰ ξεστομίση καμμιὰ ἄλλη λέξι, ἔφυγε.

Ἡ «Βελούδινη Σπηλιά», ποὺ λέγεται ἔτσι ἀπὸ τὴν παράξενη κοκκινωπὴ καὶ λαμπερὴ χλόη ποὺ σκεπάζει τὸ ἐσωτερικό της, βρίσκεται στὸ πλευρὸ μιᾶς βραχώδους ἀκτῆς, ὅπου κατεβαίνει κανεὶς ἀπὸ ἕνα στενὸ μονοπάτι γιὰ κατσίκες. Μέσα στὴ σπηλιὰ μπαίνει κανεὶς ἀπὸ δυὸ εἰσόδους, μιὰ νότια καὶ μιὰ δυτική. Μὰ ἐνῶ ἡ δυτικὴ εἶνε εὐκολοπέραστη, ἡ ἄλλη, ἡ νότια, πλημμυρίζει μόλις «φουσκώσει» τὸ κῦμα. Δίπλα στὴ δυτικὴ εἴσοδο, ὑπάρχει μιὰ μικρότερη σπηλιά, ὄχι λιγώτερο περίεργη ἀπὸ τὴν μεγάλη.... Στὴν τελευταία αὐτὴ σπηλιὰ εἶχε κρυφτῆ ὁ Γιάν, παραμονεύοντας τοὺς ἐνόχους.

Ἦταν ἡ ὥρα τῆς παλιρροίας. Ἡ θάλασσα, ποὺ τὴν ἔσπρωχνε ἕνας δυνατὸς ἄνεμος, ἀγρίευε ὅλο καὶ περισσότερο. Ἡ ἀκτὴ ἦταν ἔρημη. Ὁ ψαρᾶς, μαζεμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς μικρῆς σπηλιᾶς, περίμενε.

Ἄξαφνα, ἄκουσε ἕνα κρότο ἀπὸ βήματα, βήματα ἀντρικὰ διστακτικά, ἀδέξια. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, ἀντήχησε στὰ χαλίκια ἕνα ἄλλο βῆμα, πιὸ ἀλαφρό.

Ὁ Γιὰν βγῆκε ἀπὸ τὴ κρυψῶνα του. Ἡ Γκιμὲτ — γιατὶ ἦταν ἐκείνη, ἀλλοίμονο! — ἔμπαινε στὴ σπηλιά. Ἀντελήφθη ὅμως πὼς κάποιος παραμόνευε καὶ, γυρίζοντας, εἶδε τὸν ἄντρα της.

—Τί γυρεύεις ἐδῶ; ρώτησε σκιρτῶντας.

—Καὶ σὺ τί ἦρθες νὰ κάνης ἐδῶ; ἔκανε ὁ Γιάν.

Ἡ Γκιμὲτ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία της. Ἔδειξε τὸ δίχτυ της.

—Καθὼς βλέπεις, ἤρθα νὰ ψαρέψω καραβίδες.

—Ἐδῶ; μουρμούρισε ὁ ψαρᾶς, συγκρατούμενος ἀκόμη.

—Ναί, ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ἐκείνη μὲ ἀναίδεια. Πρέπει νὰ κερδίσω μερικὰ λεφτὰ γιὰ νὰ ζήσω, ἀφοῦ ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ ζήσης πειά!

Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν τὰ προκλητικὰ—τὰ ὑβριστικὰ—αὐτὰ λόγια, ἡ Γκιμὲτ κύτταξε τὸν ἄντρα της καὶ μὲ βλέμμα προκλητικό.

Τότε ὁ Γιὰν ἔνοιωσε νὰ βολώνη τὸ μάτι του. Καὶ τραντάζοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν ἄθλια γυναῖκα του, τῆς ἔκραξε:

—Εἶνε ἡ στερνὴ φορὰ ποὺ θὰ κερδίσης μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο λεφτά!

Τώρα πειὰ ἡ Γκιμὲτ ἔνοιωθε φόβο. Θέλησε νὰ φωνάξη.

—Φώναξε ὅσο θέλεις, τῆς εἶπε ὁ Γιάν. Ἡ ἀκρογιαλιὰ εἶνε ἔρημη καὶ βέβαια αὐτὸς ὁ παλημάνθρωπος δὲν θὰ μπορέση νὰ σὲ βοηθήση...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλο τὸν ξένο, ποὺ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ παρουσιαστῆ καὶ ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, κίτρινος ἀπὸ τὸ φόβο, ἐξοιθενωμένος.

—Σ' ἕνα τέταρτο τὸ κῦμα θὰχη φτάσει ἐδῶ! Δὲν σᾶς ἀφίνω νὰ φύγετε. Ὡς τότε μπορεῖτε νὰ διασκεδάσετε!...

Καὶ πραγματικά, ὁ ἄνεμος ὁλοένα δυνάμωνε καὶ τὸ κῦμα ψήλωνε μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα. Ἀπὸ τὴ νότιο εἴσοδο, ἔμπαινε μὲ μιὰ φοβερὴ ὁρμὴ μέσ' στὴ σπηλιά, παρασύροντας τὰ πετράδια μὲ πάταγο κι' ἐκσφενδονίζοντας ὥς τὰ βάθη τῆς σπηλιᾶς κύματα ἀπὸ νερό.

Ὀρθός, ἀκίνητος πάνω σ' ἕνα βράχο—ἄγαλμα ἀπὸ γρανίτη πάνω στὸ βάθρο του — ὁ Γιὰν κύτταζε ἀτάραχος τὸ φούσκωμα τῆς κατεβασιᾶς.

Μὰ νά, ὕστερα ἀπὸ λίγο, καὶ ἀπὸ τὴ δυτικὴ εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, τὰ κύματα, δειλὰ στὴν ἀρχή, ἄρχισαν τώρα πειὰ νὰ εἰσορμοῦν μεγάλα, ἄγρια ἀπειλητικά.

—Γιάν! ἱκέτευε ἡ Γκιμέτ.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπαντοῦσε.

Τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ τεράστια κύματα ὥρμησαν συγχρόνως, βροντῶντας μέσα στὴ σπηλιά.

—Γιάν!.... Θέλεις λοιπὸν νὰ πεθάνῃς καὶ σύ; Ἂν δὲν μὲ λυτᾶσαι ἐμένα, λυτήσου τὸν ἑαυτό σου, λυτήσου τὸ παιδί σου καὶ μὴν τ' ἀφήσεις ὀρφανό!...

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ Γιὰν ἀνατρίχιασε.

—Σῶπα, ἄσπλαχνη μητέρα!.... Τὸ ἀτίμασες τὸ παιδί σου... Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾶς γι' αὐτό!...

—Γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ μας, Γιάν, φύγε!...

Τότε ὁ Γιὰν δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὸν καϋμό του:

—Ἀ! καταραμένη!.... τῆς φώναξε. Ξέρεις καλὰ πὼς δίχως ἐσένα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω!...

Ἡ Γκιμὲτ ἔννοιωσε πὼς ὁ ἄντρας της ὑποχωροῦσε. Σύρθηκε λοιπὸν κοντά του καὶ τοῦ φώναξε:

—Γιάν, Γιανίκ μου, συχώρεσέ με!... Μὰ στ' ὁρκίζομαι ὅτι μεταξύ μου καὶ μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν συνέβη τίποτε ἀπολύτως!...

—Τ' ὁρκίζεσαι;

Ἡ Γκιμὲτ ὕψωσε τὸ χέρι της:

—Νὰ τυραννιέται αἰώνια ἡ ψυχή μου στὴν κόλασι, ἂν σοῦ λέω ψέμα! εἶπε.

Δὲν περίμενε νὰ τοῦ πῇ περισσότερα. Τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια του κι' ἔφυγε, πηδῶντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, μεσ' ἀπὸ τὸ μάνιασμα τῶν κυμάτων. Πηδοῦσε δίχως φόβο, δίχως νὰ κάνῃ λάθος, μὲ σταθερότητα καὶ σιγουριά.

Δὲν σταμάτησε, παρὰ μονάχα ὅταν ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς βραχώδους ἀκτῆς.

Ἐκεῖ κάτω, ὡστόσο, ὁ ξένος, ἔχοντας μείνει μονάχος μέσα στὴν κυματοποντή, ἰκέτευε, ὑψώνε τρεμάμενα τὰ χέρια του, οὔρλιαζε ζητῶντας βοήθεια.

Ἡ Γκιμὲτ γνώριζε τὸν ἄντρα της. Γαντζώθηκε ἀπάνω του σ' ἕνα ἔξαλλο ἀγκάλιασμα:

—Μὴν πᾶς, Γιάν!... Μὴν πᾶς!

Ὁ ψαρᾶς δίσταζε. Τὸν συγκρατοῦσε κάποιο αἴσθημα τοῦ γελοίου, ἴσως — δὲν σώζει κανεὶς τὸν ἄντρα ποὺ θέλησε νὰ τὸν ἀτιμάσῃ.

Ὡστόσο, ἡ φυσική του γενναιοψυχία τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὸν δύστυχο ἄνθρωπο, ποὺ θαύρισκε τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο, ἂν δὲν ἔτρεχε νὰ τὸν σώσῃ.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν Γκιμὲτ κι' ἔφυγε.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ Γιάν, γυαλοκοπῶντας ὁλόκληρος ἀπ' τοὺς ἀφρούς, ἔρριχνε στὰ πόδια τῆς γυναίκας του τὸν ἀποθωμισμένο ἀντίπαλό του.

Τότε ἐκείνη, βλέποντας τὸν ἄντρα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ παραδοθῇ, ἄθλια ξαπλωμένο πάνω στὸ βράχο, σὰν ξέβρασμα καὶ σὰν κουρέλι, καὶ παραβάλλοντάς τον μὲ τὸν Γιάν, ἔκανε μιὰ κίνησι ἀηδίας καὶ γύρισε πρὸς τὸ Γιάν.

Ἐκεῖνος τῆς εἶχε κι' ὅλας ἀνοίξει τὴν ἀγκαλιά του, ὅπου ἡ Γκιμὲτ ρίχτηκε μ' ἕνα ρίγος ὑπερηφάνειας.

Κι' ἔτσι ἐκδικήθηκε τὸν ἀντίζηλό του, ὁ Γιὰν ἀρ-Μπράζ, ὁ Γιάννης ὁ Δυνατός....

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Μεταξὺ φίλων:

—Τὴν εἶδες λοιπὸν τὴ γυναῖκα τοῦ φίλου μας; Λένε πὼς ἔχει ὡραῖα μάτια...

—Δὲν βαρυέσαι... Δ ἐ ν λ ἐ ν ε τ ἰ π ο τ ε...

—Μπᾶ! Καὶ τὰ χείλη της;

—Ἐ, αὐτά, δυστυχῶς, δὲν μοιάζουν μὲ τὰ μάτια της. Λὲν σταματᾶνε οὔτε στιγμή. Λ ἐ ν ε π ο λ λ ἀ!....

***

Μεταξὺ φίλων:

—Ὁ ἔρως εἶνε τυφλός, ἀγαπητέ μου.

—Ναί, ἀλλὰ ὁ γάμος εἶνε μεγάλος ὀφθαλμίατρος καὶ πάντοτε τοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια.

***

Πληρωμένη ἀπάντησις:

Ὁ κ α θ η γ η τ ὴ ς τ οῦ Δ ι δ ἀ σ κ α λ ε ί ο υ.—Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε, δεσποινίς, γιατὶ ὁ Θεὸς ἔπλασε πρῶτα τὸν Ἀδὰμ καὶ κατόπιν τὴν Εὔα;

Ἡ ὑ π ὀ ψ η φ ἰ α γ ι ὰ τ ὸ δ ἴ π λ ω μ α τ ῆ ς δ ι δ ἀ σ κ α λ ἰ σ σ η ς. — Ἔκαμε ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχνες καὶ δημιουργοί. Ἔφτιασε πρῶτα τὸ πρόπλασμα καὶ κατόπιν τὸ ἀριστούργημά του!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ὁ ἰστρὸς Πάρνεϋ τῆς Ὀττάβας — ὅπως ἀναφέρει ἕνα εὐρωπαϊκὸ περιοδικὸ — ἔχει τὴ μεγαλείτερη πελατεία ἀπ' ὅλους τοὺς γιατροὺς τοῦ κόσμου.

—Ἀπλούστατα, εἶνε ὁ ἐπίσημος ἰατρὸς τοῦ κέντρου τοῦ ἀσυρμάτου τῆς πόλεως καί, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του αὐτή, ἔχει πελάτας ποὺ διαμένουν σ' ἀπόστασι 2.500—3.000 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο του.

—Οἱ διάμεσοι σταθμοὶ τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἀσυρμάτου διευθύνονται ἀπὸ νοσοκόμους ἢ φοιτητὰς τῆς ἰατρικῆς. Ἔτσι, οἱ ἀσθενεῖς καλοῦν τὸν διευθύνοντα τὸν σταθμόν, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τοὺς ἐξετάσει, διαβιβάζει ραδιοτηλεγραφικῶς στὸν ἰατρὸν Πάρνεϋ τὴ διάγνωσί του καὶ λαμβάνει ἀμέσως ὁδηγίες, σχετικῶς μὲ τὴ θεραπεία.

—Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστική, κατὰ τὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἡ Ἰνδίες ἔστειλαν στὴν Ἀγγλία περίπου 3.000.000 δέματα φειδιῶν κάθε εἴδους καὶ κροκοδείλων.

—Ὁ καθηγητὴς Βάϊσμερ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς πόλεως Λύντ, κατόπιν πειραμάτων του, τὴν περασμένη ἑβδομάδα κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ στὰ ἐργαστήριά του τὸ ἀπόλυτον ψῦχος 272 βαθμῶν καὶ 98 ἑκατοστῶν τοῦ βαθμοῦ.

—Ὡς γνωστόν, τὸ μαθηματικῶς ὑπολογισμένο ἀπόλυτον ψῦχος εἶνε 273 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ 2 ἑκατοστὰ τοῦ βαθμοῦ.

—Μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες βιομηχανίες τοῦ Μεξικοῦ, εἶνε ἡ βιομηχανία τῶν... μυγῶν!

—Δεκαέξη χιλιάδες ἄνθρωποι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, στὸ Μεξικό, ἔχουν ἀποκλειστικὴ δουλειὰ νὰ κυνηγοῦν... μυῖγες, νὰ τὶς συσκευάζουν σὲ σάκκους καὶ νὰ τὶς στέλνουν στὴν Εὐρώπη.

—Πρόκειται περὶ ἐντόμων ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς τροφὴ γιὰ ὡρισμένα πουλιά, γιὰ τὰ χρυσόψαρα καὶ τὰ μεγάλα ἔντομα τῶν Ζωολογικῶν Κήπων.

—Οἱ μυιγοθῆρες τοποθετοῦν εἰδικὰ δίχτυα στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν κι' ἔτσι πιάνουν κατὰ χιλιάδες τὶς μυῖγες. Ὕστερα τὶς κλείνουν σὲ λεπτοὺς σάκκους τῶν 50 χιλιογράμμων καὶ τὶς τοποθετοῦν σὲ ψυγεῖα.

—Ἡ Ἀγγλία καταναλίσκει ἐτησίως ἑξῆντα τόννους... μυῖγες τοῦ Μεξικοῦ. Πωλοῦνται δὲ ἡ μυῖγες αὐτὲς 60 ὡς 75 δραχμὲς ἡ λίβρα.

—Ἡ ὑπηρεσία τῶν Γεωλογικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Λονδίνου, ἀνακάλυψε πρὸ μηνὸς μιὰ μεγάλη ἤπειρο στὸ βυθὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, μεταξὺ Σὰν Πέντρο καὶ Μανίλλας.

—Ἡ ἤπειρος αὐτὴ εἶνε πολὺ μεγαλείτερη στὴν ἔκτασιν ἀπὸ τὶς Ἡν. Πολιτεῖες κι' ἔχει βοινὰ ὑψηλότερα τοῦ Ἔβερεστ. Ἀπὸ τὶς σχετικὲς βυθομετρήσεις ποὺ ἔγιναν, διεπιστώθη ὅτι ἡ πεδιάδες της βρίσκονται σὲ βάθος 8—9 χιλιάδων μέτρων.

—Στὴν Ἰαπωνία ψηφίστηκε τελευταῖα εἰδικὸς νόμος, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο παρέχεται τὸ δικαίωμα στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν νὰ κόψῃ εἰδικὰ παράσημα «ἀξίας» γιὰ νὰ τ' ἀπονείμῃ σὲ ὅσους... σκύλους ἐχρησιμοποιήθησαν στὴ Μαντζουρία ὡς φύλακες τῆς γραμμῆς τῶν σιδηροδρόμων.

—Στὴν Ἀμερικὴ ἄρχισαν νὰ χτίζουν τελευταῖα σπιτάκια ἀπὸ κρύσταλλο, τὸ ὁποῖο ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μὴ σπάζῃ.

—Ὅσοι κατοικοῦν στὰ σπίτια αὐτά, δὲν ὑποφέροιν οὔτε ἀπὸ τὴ σκόνη, οὔτε ἀπὸ τὸ κρύο, οὔτε ἀπὸ τὴ ζέστη, οὔτε κι' ἀπὸ τοὺς θορύβους τοῦ δρόμου.

—Στὴ Γαλλία ἀναλογεῖ ἕνας γιατρὸς σὲ κάθε 1596 κατοίκους, στὴν Ἀμερικὴ ἕνας σὲ 1325, στὴν Ἀγγλία ἕνας σὲ 1070 κατοίκους, στὴ Γερμανία ἕνας σὲ 1015 καὶ στὴν Αὐστραλία ἕνας σὲ 840.

—Στὸ Μπίλιγκαμ, τῆς ἐπαρχίας Ντόϋρχαμ τῆς Ἀγγλίας, λειτουργεῖ ἀπὸ τριμήνου ἕνα τεράστιο ἐργοστάσιο παραγωγῆς πετρελαίου ἀπὸ γαιάνθρακα, τὸ ὁποῖο παράγει 100.000 τόννους πετρελαίου ἐτησίως.

—Ἀπὸ 1.000 τόννους γαιανθράκων, παράγονται 400 τόννοι πετρελαίου ἡμερησίως.

—Τὸ ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς Ἀγγλίας ἐξέδωκε τελευταῖα εἰδικοὺς προστατευτικοὺς νόμους γιὰ τὴν εὐρυτέρα κατανάλωσι τοῦ χημικοῦ αὐτοῦ πετρελαίου, τόσο στὸ ἐσωτερικό, ὅσο καὶ στὶς ἀποικίες της.

—Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ παραγωγὴ τοῦ ἐλαίου σ' ὅλο τὸν κόσμο ἔφτασε στὰ 12.545.840 ἑκατόλιτρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 6.600.000 παρήγαγε ἡ Ἱσπανία.

—Κατὰ σειρὰν ποσότητος ἡ παραγωγικώτερες χῶρες εἶνε: ἡ Ἱσπανία, ἡ Ἰταλία, ἡ Τύνις, ἡ Ἑλλάς, ἡ Πορτογαλλία, ἡ Ἀλγερία, τὸ Μαρόκο καὶ ἡ Γαλλία.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ